BIULETYN
Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego

Warszawa, 16 października 1950 | Nr 21 | Poz. 227 — 240

TREŚĆ:

227.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 17 marca 1950 r.

ze zmianami wprowadzonymi zarządzeniem z dnia 27 września 1950 r.

(znak KL4B-15-5/469)

w sprawie zasad zaopatrzenia pojazdów mechanicznych w ogumienie w roku 1950

1. Wszystkie pojazdy osobowe lub używające ogumienia typu osobowego, należące do parku państwowego i spółdzielczego, a także stanowiące własność instytucji wyższej użyteczności oraz instytucji społecznych, korzystających z dotacji państwowych, będą zaopatrywane w ogumienie drogą bezpośredniego zakupu w Centrali Handlowej Przemysłu Motoryzacyjnego „Motozbyt".

2. Jako maksymalne ilości ogumienia importowanego, które mogą być sprzedane zasadniczo dla jednego pojazdu osobowego rocznie, ustala się dla pojazdów typowych (uchwała KERM z dn. 27.VIII.48 r.) — 4 opony importowane i 4 dętki importowane.

Numery sprzedanych nowych opon importowanych powinny być wpisane do „książki wyposażenia pojazdu mechanicznego", wprowadzonej zarządzeniem Ministra Komunikacji z dnia 16.VIII.48 r.

3. Zwalnia się do sprzedaży wolnorynkowej następujące rodzaje ogumienia:

a) ogumienie produkcji krajowej o wymiarze 525×16 i 600 × 16,
b) ogumienie motocyklowe wszystkich wymiarów produkcji krajowej i z importu,
c) ogumienie regenerowane poza akcją wymienną,
d) ogumienie przeznaczone dla trakcji konnej,
e) ogumienie III gatunku wszystkich wymiarów z produkcji krajowej,
f) nadwyżki dętek produkcji krajowej,
g) ogumienie importowane o wymiarze 450 × 15, 450 × 17, 525 × 17 i 550 × 17,
h) ogumienie nietypowe do samochodów ciężarowych i osobowych,
i) ogumienie samochodowe o wymiarach 750 × 20, 190 × 20 oraz 34 × 7 — produkcji krajowej i z importu,
j) ogumienie II gatunku produkcji krajowej do samochodów ciężarowych,
k) ogumienie używane typowe przyjmowane od użytkowników w ramach akcji upłynniania remanentów.

4. Zatwierdzony plan zbytu ogumienia dla pojazdów cię-

żarowych i traktorów na rok 1950 obejmuje komplety ogumienia nowego (opona wraz z dętką).

Centrala Handlowa Przemysłu Motoryzacyjnego „Motozbyt“ sporządzi i prześle wyciągi powyższego planu poszczególnym ministerstwom.

5. Szczegółowy tryb sprzedaży, uwzględniający możliwość podwyższenia ilości sprzedawanych opon lub dętek importowanych w uzasadnionych przypadkach (np.: wzrost rozporządzanej ilości ogumienia lub stwierdzone większe przebiegi samochodu) ustali instrukcja Centrali Handlowej Przemysłu Motoryzacyjnego „Motozbyt“ opracowana w porozumieniu z Ministerstwem Komunikacji.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. **Dr St. Jędrychowski**

228.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 2 września 1950 r.

(znak BI10 11b-7)

w sprawie ustalenia listy jednostek gospodarczych, obowiązanych do zawierania umów generalnych i bezpośrednich oraz ustalenia terminu zawierania umów planowych na rok 1950.

Na podstawie art. 3 ust. 2, art. 6 ust. 1 oraz art. 46 ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. o umowach planowych w gospodarce socjalistycznej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. Jednostki gospodarcze zamieszczone na liście, stanowiącej załącznik Nr 1 do niniejszego zarządzenia, obowiązane są do zawierania umów generalnych na rok 1950 w zakresie dostaw w przedmiocie wskazanym w tejże liście.

§ 2. Jednostki gospodarcze zamieszczone na liście, stanowiącej załącznik Nr 2 do niniejszego zarządzenia, obowiązane są do zawierania umów bezpośrednich na rok 1950 w przedmiocie wskazanym w tejże liście.

§ 3. Ilekroć na listach, stanowiących załączniki do niniejszego zarządzenia, jako dostawca wymieniony jest Centralny Zarząd Przemysłu i Centrala Handlowa, oznacza to, że umowę zawiera jako dostawca Centralny Zarząd Przemysłu w porozumieniu z Centralą Handlową. Porozumienie to wyraża się podpisem na umowie.

§ 4. Dla jednostek gospodarczych, wymienionych na listach stanowiących załączniki do niniejszego zarządzenia, ostateczny termin zawarcia umów generalnych na rok 1950 w zakresie dostaw ustala się na dzień 31 października 1950 r., a umów szczegółowych i bezpośrednich na dzień 30 listopada 1950 r.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Monitorze Polskim.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. **E. Szyr**

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 2 września 1950 r.

LISTA JEDNOSTEK GOSPODARCZYCH OBOWIĄZANYCH DO ZAWIERANIA UMÓW GENERALNYCH NA ROK 1950

Uwaga: Skrót „CZP“ oznacza Centralny Zarząd Przemysłu
„ „CHP“ „ Centrala Handlowa Przemysłu
„ „MON“ „ Ministerstwo Obrony Narodowej
„ „MBP“ „ Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego

A. W zakresie wyrobów metalowych

Lp.	Dostawca	Przedmiot umowy	Odbiorca
1.	CZP Wyrobów Metalowych i CHP Metalowego	łóżka	MON MBP

B. W zakresie artykułów włókienniczych

Lp.	Dostawca	Przedmiot umowy	Odbiorca
1.	CZP Bawełnianego i Centrala Tekstylna	bawełniane tkaniny ubraniowe	MON MBP
2.	CZP Bawełnianego i Centrala Tekstylna	tkaniny pościelowe	MBP
3.	CZP Wełnianego i Centrala Tekstylna	wełniane tkaniny	MON MBP
4.	CZP Odzieżowego	ubrania gotowe	MON MBP
5.	CZP Włókien Łykowych i Centrala Tekstylna	tkaniny specjalne i konfekcja z włókien łykowych	MON MBP

C. W zakresie artykułów skórzanych

Lp.	Dostawca	Przedmiot umowy	Odbiorca
1.	CZP Skórzanego i CHP Skórzanego	skóry naprawkowe, obuwie gotowe, ekwipunek wojskowy	MON MBP

D. W zakresie artykułów pędnych

Lp.	Dostawca	Przedmiot umowy	Odbiorca
1.	Centrala Produktów Naftowych	olej, benzyna, mieszanki motorowe	MON MBP

Załącznik Nr 2 do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 2 września 1950 r.

LISTA JEDNOSTEK GOSPODARCZYCH OBOWIĄZANYCH DO ZAWIERANIA UMÓW BEZPOŚREDNICH NA ROK 1950

Uwaga: Skrót „CZP" oznacza Centralny Zarząd Przemysłu
„ „Zj" „ Zjednoczenie
„ „MON" „ Ministerstwo Obrony Narodowej
„ „MBP" „ Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego

A. W zakresie atykułów rolnych

Lp.	Dostawca	Przedmiot umowy	Odbiorca
1.	CZP Mięsnego	mięso wołowe, wieprzowe, baranie, szynki w puszkach, konserwy mięsne i drobiowe, wędliny, wyroby peklowane i wędzone	MON MBP
2.	Polskie Zakłady Zbożowe	żyto, pszenica, jęczmień, owies; mąka żytnia, pszenna; kasza jaglana, gryczana, jęczmienna; otręby pszenne	MON MBP
3.	Centrala Rybna	ryby słodkowodne, morskie; konserwy w zaprawie olejowej, w zaprawie pomidorowej	MON MBP
4.	Centrala Spółdzielni Mleczarsko - Jajczarskich	mleko, masło, sery, jaja, drób	MON MBP
5.	Centrala Ogrodnicza	owoce, warzywa, ziemniaki	MON MBP

B. W zakresie wyrobów przemysłu rolnego i spożywczego

Lp.	Dostawca	Przedmiot umowy	Odbiorca
1.	Zj. Przemysłu Cukierniczego	suchary	MON MBP

229.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 8 września 1950 r.

(znak TE8-1-28)

zmieniające zarządzenie w sprawie zakupu książek radzieckich za pośrednictwem Biura Radcy Handlowego Ambasady RP w Moskwie.

W uzupełnieniu zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 1 czerwca 1950 r. znak: TE8-1-28 w sprawie zakupu książek za pośrednictwem Biura Radcy Handlowego Ambasady RP w Moskwie (Biuletyn PKPG nr 12, poz. 147) zarządza się, co następuje:

Prawo bezpośredniego zamawiania książek radzieckich za pośrednictwem Biura Radcy Handlowego Ambasady RP w Moskwie, na zasadach określonych w powołanym we wstępie zarządzeniu posiadają:

a) Biuro Programowe Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego w zakresie podręczników dla szkół zawodowych,

b) Biuro Kontroli i Postępu Technicznego Centralnego Urzędu Radiofonii w zakresie książek z dziedziny radiofonii,

c) Departament Produkcji i Techniki Centralnego Urzędu Drobnej Wytwórczości, w zakresie książek dla potrzeb drobnej wytwórczości.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
w z. **Dr St. Jędrychowski**

230.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 18 września 1950 r.

(znak BUOF 12-40)

w sprawie zasad oszczędnego projektowania.

W celu zlikwidowania przerostów w projektach i kosztorysach, podwyższających koszty budownictwa oraz w celu wprowadzenia zasad oszczędnego projektowania zarządza się, co następuje:

§ 1. Biura projektów powinny stosować przy opracowywaniu dokumentacji technicznej ogólne zasady oszczędnego projektowania, podane w załączniku do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Biura projektów opracują na podstawie ogólnych zasad, o których mowa w § 1, zasady szczegółowe oszczędnego projektowania, uwzględniające specyfikę biur.

Zasady powyższe zaakceptowane przez właściwe ministerstwa zostaną wydane w formie zarządzeń wewnętrznych biur projektów w terminie do dnia 10 października 1950 r. Jeden egzemplarz powyższych zarządzeń należy nadesłać do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego — Departament Budownictwa.

§ 3. 1. Stosując zasady, o których mowa w §§ 1 i 2, biura projektów zrewidują będące w opracowaniu projekty i kosztorysy w terminie do dnia 1 stycznia 1951 r.

2. Projekty noworozpoczynane powinny być opracowywane ściśle według zasad, o których mowa w §§ 1 i 2.

§ 4. Obowiązek kontroli z punktu widzenia stosowania zasad ekonomicznego projektowania dokumentacji technicznej, opracowanej w biurach projektów, nakłada się na rady techniczne biur projektów oraz Komisje Oceny Projektów Inwestycyjnych właściwych szczebli.

§ 5. Dyrektor Departamentu Budownictwa PKPG powoła Komisję dla ustalenia planu rewizji istniejących i opracowywania nowych normatywów projektowania z uwzględnieniem postulatów oszczędnościowych.

§ 6. Departament Zatrudnienia, Płac i Norm PKPG opracuje w porozumieniu z Departamentem Budownictwa PKPG w terminie do dnia 1 grudnia 1950 r. regulaminy premiowania pracowników biur projektów za zmniejszenie kosztów budownictwa przez ekonomiczne projektowanie i kosztorysowanie.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. **Dr St. Jędrychowski**

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 18 września 1950 r. znak BUOF-12-40

INSTRUKCJA RAMOWA

zawierająca ogólne zasady oszczędnego projektowania.

I.

Biura projektów są obowiązane stosować przy opracowywaniu projektów i kosztorysów następujące ogólne zasady oszczędnego projektowania:

1. Racjonalnie i właściwie wybierać teren budowy, dążąc w miarę możności do uzyskania terenu:

a) płaskiego,

b) z głębokim uwarstwieniem wód gruntowych, stwarzającym możliwość uzyskania racjonalnego fundowania,

c) położonego w pobliżu źródeł wody w odpowiedniej ilości i o odpowiedniej twardości, stosownie do potrzeb projektowanych obiektów przemysłowych lub innych,

d) umożliwiającego racjonalne odprowadzenie ścieków,

e) położonego w pobliżu linii kolejowych lub dróg bitych, lub jednych i drugich,

f) uzbrojonego,

g) położonego w pobliżu źródeł energii elektrycznej (elektrownie, podstacje elektryczne itp.),

h) dającego możność kooperacji z innymi zakładami na odcinku zaopatrywania w parę, dostawy surowców i półproduktów, posiadania wspólnych urządzeń socjalnych, wykorzystywania urządzeń produkcyjnych itp.,

i) położonego w pobliżu osiedli robotniczych lub miast z nadmiarem siły roboczej.

Ewentualne różnice poziomów terenu powinny być wykorzystane dla ułatwienia transportu, dla właściwego rozplanowania procesu technologicznego i rozmieszczenia budynków itp.

2. Maksymalnie zmniejszać teren zakładów przemysłowych i osiedli przy nich, przez ustalenie maksymalnych współczynników zabudowy, z uwzględnieniem przepisów przeciwpożarowych, przeciwlotniczych, sanitarnych i in., przyjęcie właściwych współczynników gęstości zaludnienia dla budownictwa osiedlowego itp.

3. Zmniejszać ilość budynków drogą komasacji kubatur użytkowych zarówno w budownictwie przemysłowym jak i ogólnym przez łączenie w jednym budynku:

a) kilku działów produkcyjnych,

b) działów produkcyjnych z warsztatami, magazynami itp.,

c) kubatury mieszkalnej z urządzeniami socjalnymi lub placówkami sieci handlowej itp.,

4. Zmniejszać powierzchnię i objętości budynków i budowli produkcyjnych oraz oddziałów pomocniczych przy zachowaniu żądanej mocy przedsiębiorstw m. in. drogą:

a) przyjmowania maksymalnie możliwego w danych warunkach współczynnika zmianowości,

b) usprawnienia i unowocześnienia procesu technologicznego,

c) zrewidowania norm powierzchniowych i objętościowych na jednostkę produkcji,

d) zrewidowania norm zapasów surowców, półproduktów i produktów,

e) zmniejszenia warsztatów pomocniczych, garaży itp.,

f) unikania lub zmniejszania w toku produkcji pośrednich zbiorników, składów itp.,

g) zmniejszenia wysokości hal,

h) szerokiego stosowania instalacji wolnostojących z ochroną miejsc sterowania,

i) stosowania ruchu ciągłego w miejsce periodycznego, a w razie konieczności stosowania periodycznego skrócenia okresów postojów,

j) wyeliminowania nieuzasadnionych rezerw powierzchni,

k) zmniejszenia zbyt obszernych pomieszczeń biurowych,

5. Zmniejszać powierzchnię i objętości budynków ogólnych drogą zrewidowania stosowanych obecnie normatywów użytkowych, jak np. normatywy urządzeń socjalnych (żłobki, przedszkola, domy kultury), ilość wolnej powierzchni przy szkołach w większych miastach.

6. Likwidować przerosty i niepotrzebne rezerwy w budownictwie administracyjnym przez zmniejszenie ilości i wielkości sal konferencyjnych, korytarzy, klatek schodowych, pomieszczeń reprezentacyjnych, klubowych itp.

7. Usuwać przerosty w kosztownych okładzinach, rzeźbach itd., m. in. drogą rewizji standartów wyposażenia i wykończenia.

8. Przy ustalaniu wymogów architektonicznych brać za podstawę użytkowność obiektów.

9. Stosować najbardziej ekonomiczne rozwiązania budynków, dążąc do:

a) typizacji i unifikacji sekcji oraz całych budynków przemysłowych, mieszkalnych i in., umożliwiających typizację elementów konstrukcyjnych i ich prefabrykację,

b) tworzenia i stosowania uniwersalnych hal fabrycznych, pozwalających rozmieszczać w nich różne wydziały produkcyjne i zapewniających możność zmian w związku z doskonaleniem się procesu technologicznego,

c) niestosowania w przemysłowych budynkach parterowych świetlików, zastępując je sztucznym oświetleniem jarzeniowym,

d) stosowania wielokondygnacyjnych budynków przemysłowych,

e) rozmieszczania klatek schodowych, wind, pomieszczeń sanitarnych w środku hal przemysłowych, a nie wzdłuż ścian, co daje możność elastycznej organizacji produkcji,

f) maksymalnego zwiększania ilości kondygnacji w budownictwie mieszkaniowym,

g) zwiększenia traktu w domach mieszkalnych,

h) odejścia od praktyki stosowania indywidualnych budynków o małych kubaturach w budownictwie mieszkaniowym.

10. Stosować najbardziej ekonomiczne rozwiązania konstrukcyjne i efektywne materiały, maksymalnie zmniejszające ciężar budynków i zużycie materiałów, przy czym należy:

a) zrewidować istniejące normy konstrukcyjne oraz normy zużycia materiałów,

b) stosować progresywne metody obliczeń statycznych,

c) przeprowadzać analizę danych wyjściowych dla obliczeń wytrzymałościowych,

d) ustalać minimalne i maksymalne szybkości przepływów w rurociągach, szybkości obrotu maszyn, szybkości posuwu transporterów itp.,

e) stosować materiały zastępcze dla zmniejszenia rozchodów materiałów deficytowych lub importowanych,

f) stosować właściwą izolację w pierwszym rzędzie z surowców krajowych,

g) stosować połączenia spawane zamiast nitowych, kołnierzowych i in.,

h) stosować właściwą aparaturę, armaturę i in. stosownie do projektowanych parametrów.

11. Wyeliminować nieuzasadnione rezerwy podstawowych i pomocniczych urządzeń i maszyn.

12. Stosować wysokowydajne urządzenia, przodujące technologiczne procesy, normy technologiczne i metody produkcyjne, wyrażające osiągnięcia nowoczesnej techniki i zapewniające wysoką wydajność pracy. Wykorzystywać produkty odpadkowe i uboczne, prowadzić skojarzoną gospodarkę energetyczną z wykorzystania pary odlotowej itd.

13. Racjonalnie dobierać wielkości jednostek produkcyjnych.

14. Stosować racjonalnie transport wewnątrz zakładu, zmniejszając długość dróg transportowych.

15. Stosować zasady oszczędnego kosztorysowania z uwzględnieniem przekroczenia norm.

16. Projektować racjonalne metody organizacji robót budowlano - montażowych.

II.

W pracy biur projektów należy stosować ponadto następujące zasady:

1. Wymieniać między biurami doświadczenia, opracowania typowe, prace naukowo-badawcze.

2. Opracowywać projekty i kosztorysy, biorąc pod uwagę produkowane w kraju urządzenia i materiały na podstawie katalogów, cenników itp.

3. Korzystać z osiągnięć ruchu racjonalizatorskiego, usprawnień w przemyśle i budownictwie, nowych badań instytutów naukowych, literatury technicznej zagranicznej, w pierwszym rzędzie ZSRR.

4. Podnosić kwalifikacje pracowników, urządzać kursy i wykłady dla zapoznania pracowników z najnowszymi zasadami projektowania i kosztorysowania i osiągnięciami techniki.

III.

Biura projektów powinny przedstawić wnioski o konieczności rewizji poszczególnych normatywów technicznych, o ustalenie nowych norm wykorzystania materiałów oraz o aktualizację przepisów ustawowych.

Biura projektów powinny zgłosić wnioski odnośnie zasięgu usprawnień rad technicznych biur w sprawie przyjmowania wyższych norm drogą ich uchwały.

231.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 18 września 1950 r.

(znak BUOF-12-35)

w sprawie kontroli prac projektowych w biurach projektów.

W celu zapewnienia należytej jakości prac projektowych wykonywanych w biurach projektów oraz stosowania wytycznych dotyczących oszczędności i typizacji zarządza się, co następuje:

§ 1. Dokumentacja techniczna wykonywana w biurach projektów przez poszczególnych projektantów lub grupy projektantów powinna być kontrolowana w toku jej opracowywania.

§ 2. 1. Dokumentacja techniczna obiektów o znaczeniu zasadniczym podlega kontroli przez:

a) radę techniczną,

b) dział (sekcję) weryfikacji biura projektów.

2. Dokumentacja techniczna obiektów o niższych wartościach kosztorysowych lub o mniejszym znaczeniu podlega uproszczonej metodzie kontrolowania, którą ustala biuro projektów za zgodą właściwego ministerstwa.

3. Podział na obiekty wymienione w ust. 1 i 2 przeprowadza właściwe ministerstwo na wniosek biura projektów.

§ 3. 1. Rada techniczna działa przy zarządzie każdego biura projektów jako stały organ komisyjny i składa się z wysokokwalifikowanych specjalistów — pracowników biura projektów oraz dokooptowanych wybitnych specjalistów spoza biura w charakterze członków stałych lub zaproszonych doraźnie na poszczególne posiedzenia rady, w miarę rzeczywistej potrzeby podyktowanej tematyką danego posiedzenia.

2. Przewodniczącym rady technicznej jest z urzędu I zastępca dyrektora biura projektów (główny inżynier). Członków rady wyznacza dyrektor biura.

3. Na posiedzenia rady technicznej mogą być dla celów dydaktycznych zapraszani pracownicy biura, niezainteresowani bezpośrednio w rozpatrywanych projektach.

4. Na posiedzenia rady technicznej powinni być zapraszani przedstawiciele zainteresowanych inwestorów.

§ 4. 1. Rada techniczna rozpatruje projekty wstępne i techniczne pod względem właściwości rozwiązania technicznego, ekonomicznego i celowości ogólnej. Rada techniczna analizuje szczególnie dokładnie projekty typowe, jak również sprawdza stopień wykorzystania typowych lub powtarzalnych projektów i rozwiązań.

2. Na posiedzeniach rady technicznej projekty powinny być poddawane surowej krytyce, przy czym prawo do zajmowania stanowiska mają wszyscy członkowie rady oraz przedstawiciele zainteresowanych inwestorów.

3. Uchwały rady technicznej zapadają większością głosów, decyduje głos przewodniczącego.

4. Uchwały rady technicznej są przedstawiane przez przewodniczącego do zatwierdzenia dyrektorowi biura projektów.

5. Posiedzenia rady technicznej są protokołowane.

§ 5. 1. We wszystkich biurach projektów należy utworzyć działy (sekcje) weryfikacyjne, jako komórki organizacyjne składające się z pracowników wykwalifikowanych w poszczególnych specjalnościach projektowania.

2. W przypadkach uzasadnionych brakiem odpowiednich kadr, ministerstwo może wyrazić zgodę na powierzenie funkcji działów (sekcji) weryfikacyjnych kierownikom działów projektodawczych.

3. Działy (sekcje) weryfikacyjne podlegają bezpośrednio I zastępcy dyrektora biura (głównemu inżynierowi).

§ 6. 1. Dział weryfikacyjny kontroluje projekty pod względem technicznym (obliczenia, prawidłowość rysunków itp.) oraz z punktu widzenia wykonania zaleceń rady technicznej.

2. Zarówno rada techniczna jak i dział (sekcja) weryfikacyjny mogą swoim orzeczeniem stwierdzić konieczność ponownego opracowania projektu lub jego części.

3. Decyzję w takich przypadkach wydaje dyrektor biura lub jego zastępca (główny inżynier) w zastępstwie dyrektora biura.

§ 7. Rada techniczna działa stosownie do regulaminu opracowanego w poszczególnych biurach projektów i zatwierdzonego przez właściwe ministerstwo.

§ 8. Członkowie rady technicznej za udział w posiedzeniach i ewentualnie za prace zlecone otrzymują wynagrodzenie wg obowiązujących ogólnie zasad.

§ 9. Pracownicy działu weryfikacyjnego są opłacani wg zasad przyjętych dla pracowników działów projektodawczych.

§ 10. 1. Ustala się, że dla podkreślenia autorstwa w pracach projektowo-kosztorysowych, nazwiska głównych inżynierów projektów powinny być podawane na stronie tytułowej projektu.

2. Ustala się, że nazwiska głównych inżynierów projektów, wyróżniających się wysoką jakością i ekonomicznością, powinny być na wniosek rady technicznej publikowane.

§ 11. Ustala się, że odpowiedzialność za jakość prac projektowo-kosztorysowych ponoszą pracownicy biur projektów, podpisujący zgodnie z §§ 260 i 261 Instrukcji PKPG Nr 20 (załącznik do zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 104 z dnia 3 maja 1950) poszczególne opracowania projektowe i kosztorysowe.

§ 12. Biura Projektów powołają do życia rady techniczne w terminie do dnia 1.X.1950 r. i utworzą działy (sekcje) weryfikacyjne do dnia 1.XI.1950 r.

§ 13. Ministerstwa polecą wykonanie zarządzenia podległym im biurom projektów i złożą do PKPG Departament Budownictwa do dnia 10.XI.1950 r. sprawozdanie z wykonania niniejszego zarządzenia. Do sprawozdania należy dołączyć odpisy wydanych zarządzeń, instrukcji i regulaminów.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. **Dr St. Jędrychowski**

232.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 20 września 1950 r.

(znak RE1B-07-65)

w sprawie opracowania terenowych planów gospodarczych na rok 1951 w związku z nowym podziałem administracyjnym Państwa.

W celu ujednolicenia sporządzania terenowych planów gospodarczych na rok 1951 w związku z nowym podziałem administracyjnym Państwa zarządza się, co następuje:

§ 1. Terenowy plan gospodarczy powinien być sporządzony dla obszaru województwa według podziału administracyjnego Państwa, wprowadzonego ustawą z dnia 28 czerwca 1950 r. o zmianach podziału administracyjnego Państwa (Dz. U. R. P. Nr 28, poz. 255).

§ 2. 1. W przypadku niezorganizowania wydziałów branżowych prezydium wojewódzkiej rady narodowej nowoutworzonego województwa projekty planów zostaną sporządzone przez wydziały prezydiów wojewódzkich rad narodowych tych województw, od których zostały odłączone powiaty województwa nowoutworzonego, w zakresie powiatów odłączonych.

2. W przypadkach określonych w ust. 1 wydziały branżowe przesyłają sporządzone projekty terenowych planów gospodarczych do wojewódzkiej komisji planowania gospodarczego nowoutworzonego województwa.

Wojewódzka komisja planowania gospodarczego otrzymane projekty planów koordynuje, sporządza projekt planu zbiorczego i przedstawia go do zatwierdzenia prezydium wojewódzkiej rady narodowej nowoutworzonego województwa.

3. Do zatwierdzonych przez prezydia wojewódzkich rad narodowych terenowych planów gospodarczych stosuje się obowiązujące przepisy o sporządzaniu terenowych planów gospodarczych.

§ 3. 1. Odnośnie tych powiatów, które zostały odłączone od jednego województwa i przyłączone do innego, projekty terenowych planów gospodarczych sporządzają organa prezydium wojewódzkiej rady narodowej tego województwa, do którego powiaty zostały przyłączone.

2. Organa prezydium wojewódzkiej rady narodowej, w skład którego powiat wchodził, przekażą jak najszybciej wszystkie odnośne materiały, o ile dotychczas tego nie uczyniły, prezydium wojewódzkiej rady narodowej tego województwa, do którego powiaty te zostały przyłączone.

§ 4. Właściwi ministrowie wydadzą swym podległym organom szczegółowe instrukcje celem zapewnienia prawidłowego sporządzenia projektów terenowych planów gospodarczych w nowym układzie administracyjnym Państwa.

§ 5. Uchyla się wszelkie w tej sprawie wydane zarządzenia.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 20 września 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
w z. **Dr St. Jędrychowski**

233.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 21 września 1950 r.

(znak CE6B-I-01-39)

w sprawie pogłębienia systemu oszczędzania w r. 1950.

W związku z uchwałami Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. o wprowadzeniu planowego systemu oszczędzania w gospodarce narodowej i zadaniach oszczędnościowych na 1949 r. (Monitor Polski Nr A-11, poz. 127) i z dnia 22 grudnia 1949 r. w sprawie wyników wykonania wyżej wymienionej uchwały (Monitor Polski z r. 1950, Nr 15, poz. 158) zarządza się, co następuje:

§ 1. W celu pogłębienia planowego systemu oszczędzania w gospodarce narodowej, ustala się, że realizacja zadań oszczędnościowych dokonywana będzie w drodze planowej walki o obniżenie kosztów własnych i zwiększenie socjalistycznej akumulacji.

§ 2. 1. Koordynację prac związanych z planową walką o obniżenie kosztów własnych w gospodarce uspołecznionej prowadzić będą komórki organizacyjne, zajmujące się zagadnieniem kosztów własnych i ich planowania.

2. Koordynację prac ministerstw gospodarczych w zakresie planowej walki o obniżenie kosztów własnych powierza się Dyrektorowi Departamentu Kosztów i Polityki Cen Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG).

§ 3. W r. 1950 sprawozdania z wykonania planów kosztów, uwzględniających planowane obniżenie kosztów, winny być sporządzane zgodnie z zarządzeniem Ministra Finansów z dnia 25.V.1950 r. w sprawie okresowych sprawozdań finansowych na r. 1950 (Monitor Polski Nr A-69, poz. 812).

§ 4. 1. Znosi się w Centralnych Zarządach (jednostkach równorzędnych) i zakładach pracy stanowiska Komisarzy Oszczędnościowych, utworzone zgodnie z pismem okólnym b. Ministerstwa Przemysłu z dnia 24.VI.1946 r. Nr II — 0/9987/46 w sprawie powołania Komisarzy Oszczędnościowych.

2. Termin przekazania spraw prowadzonych dotychczas przez Komisarzy Oszczędnościowych i komórki im podporządkowane komórkom organizacyjnym, wymienionym w § 2 niniejszego zarządzenia, ustala się na dzień 31 października 1950 r.

§ 5. Zarządzenie niniejsze nie dotyczy administracji państwowej, instytucji kredytowych, ubezpieczeń społecznych, ubezpieczeń rzeczowych i osobowych oraz instytucji społecznych, nad którymi ogólny nadzór, w zakresie zadań dotyczących obniżenia kosztów, sprawuje Minister Finansów zgodnie z powołaną na wstępie uchwałą Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r.

§ 6. 1. Uchyla się pismo okólne b. Ministerstwa Przemysłu z dnia 24 czerwca 1946 r. Nr II-0/9987/46 w sprawie akcji oszczędnościowej.

2. Tracą moc obowiązującą wszelkie zarządzenia i pisma okólne b. Ministerstwa Przemysłu i Handlu w sprawie Komisarzy Oszczędnościowych, jak również zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 26 sierpnia 1949 r. znak OR1A-0-38/62 w sprawie aparatu oszczędnościowego.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
w z. **Dr St. Jędrychowski**

234.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 23 września 1950 r.

(znak KL2A-03-95)

w sprawie ograniczenia reekspedycji przesyłek towarowych na kolejach normalnotorowych

Szereg zakładów i przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej dokonuje w trakcie przewozu przesyłek koleją przeekspediowań wagonów, wskutek mylnego adresowania ładunków lub nieprzemyślanej dyspozycji towarem. W wyniku tego powstają dodatkowe przebiegi wagonów, przedłużenie postoju każdego przeadresowanego wagonu, zwiększenie pracy manewrowej kolei, dodatkowe czynności w załatwianiu formalności w dokumentach przewozowych oraz częste przewozy powtórne tego samego towaru w kierunku powrotnym do miejsca jego nadania.

Wyszczególnione niedociągnięcia wpływają ujemnie na wykonywanie planu przewozów kolejowych oraz przynoszą poważne straty dla gospodarki narodowej.

W związku z powyższym, w celu usprawnienia przewozów towarów koleją oraz ograniczenia przeekspediowań przesyłek wagonowych wyłącznie do przypadków gospodarczo uzasadnionych, zarządza się w porozumieniu z Ministrem Komunikacji, co następuje:

§ 1. 1. Za każdy wypadek nieuzasadnionej względami gospodarczymi reekspedycji przesyłki pobierane będą opłaty karne w wysokości 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych) od wagonu.

2. Przez reekspedycję przesyłki rozumie się każde ponowne jej nadanie do przewozu za nowym listem przewozowym bez przeładowania.

§ 2. 1. W komunikacji wewnętrznej opłatom karnym nie podlegają jedynie reekspedycje, wynikające z następujących przyczyn:

1) uszkodzenia zakładu, które wstrzymuje produkcję albo uszkodzenia bocznicy lub urządzeń bocznicowych, uniemożliwiającego odbiór przesyłki, jeżeli wypadki te powstały nie wcześniej niż 48 godzin przed nadaniem przesyłki i zostały stwierdzone pisemnym oświadczeniem kierownictwa zakładu i Rady Zakładowej;

2) uszkodzenia lub zepsucia się towaru w drodze;

3) przy przewozie zwierząt żywych — w przypadku zarazy, padnięcia poszczególnej sztuki itp. i stwierdzonej przez władze sanitarne konieczności przeekspediowania przesyłki;

4) przekroczenia przez kolej terminu dostawy przesyłki;

5) określonych w § 5 pkt. 6) Regulaminu Przewozów Towarowych (siła wyższa);

6) w innych wyjątkowych przypadkach, gdy gospodarcze uzasadnienie zostało stwierdzone przez minister-

stwo sprawujące nadzór nad jednostką dokonującą reekspedycji.

2. Poza przypadkami określonymi w ust. 1 opłatom karnym nie podlegają reekspedycje zarządzane przez organa kolejowe.

3. W przypadkach, gdy reekspedycja została dokonana z winy kolei, nie mogą być pobierane żadne opłaty. Za reekspedycję w innych przypadkach określonych w ust. 1 kolej może pobierać opłatę w wysokości przybliżonych kosztów własnych, tj. do 2.000 zł od wagonu.

§ 3. 1. Przy przesyłkach zagranicznych za reekspedycje gospodarczo uzasadnione uważa się:

1) wszelkie przeekspediowania dokonane przy przesyłkach importowych;

2) przy przesyłkach eksportowych i tranzytowych przeekspediowania:

a) dokonane w komunikacji między stacjami portowymi, położonymi na obszarze tego samego portu morskiego oraz między stacjami Gdańska i Gdyni wymienionymi w taryfie towarowej część IB Dz. I § 71, pkt. 1 i 2, o ile przeekspediowanie nastąpiło w czasie wolnym od postojowego,

b) powstałe w wyniku dokonania kontroli eksportowej lub standaryzacji towaru,

c) dokonane w innych wyjątkowych przypadkach, gdy gospodarcze uzasadnienie zostało stwierdzone przez Ministerstwo Handlu Zagranicznego.

2. Przy reekspedycjach przewidzianych w ust. 1 pkt. 1) oraz pkt. 2) lit. a) kolej nie może pobierać żadnych opłat za przeekspediowanie przesyłki, a w pozostałych przypadkach określonych w ust. 1 — kolej może pobierać opłatę w wysokości 2.000 zł od wagonu.

§ 4. W przypadkach niemożności natychmiastowego stwierdzenia gospodarczego uzasadnienia reekspedycji, kolej może pobierać opłatę karną za przeekspediowanie z tym, że nadawca otrzyma zwrot opłat karnych po przedstawieniu kolei odpowiednich dowodów stwierdzających konieczność reekspedycji.

§ 5. Właściwi ministrowie w terminie do dnia 20 października 1950 roku wydadzą zarządzenia nakazujące podległym jednostkom ograniczenie reekspedycji przesyłek nadawanych na kolej do przypadków gospodarczo uzasadnionych (§§ 2 i 3) oraz nakazujące właściwym jednostkom badanie każdego przypadku nieuzasadnionej reekspedycji i pociąganie winnych do odpowiedzialności.

§ 6. Minister Finansów wyda w terminie określonym w § 5 odpowiednie wytyczne co do księgowania przez kolej i jednostki dokonujące reekspedycji oraz uwidoczniania opłat karnych za reekspedycje gospodarczo nieuzasadnione i nałoży obowiązek stałego kontrolowania tych wydatków.

§ 7. Minister Handlu Zagranicznego wyda w terminie określonym w § 5 zarządzenia nakazujące stosowanie w najszerszym zakresie bezpośredniego kierowania przesyłek eksportowych i importowych od nadawcy do odbiorcy, bez konieczności przeekspediowania i przetrzymywania transportów na stacjach granicznych, oraz usprawnienie sporządzania i dostarczania punktom granicznym i zainteresowanym nadawcom adresów wysyłkowych.

§ 8. Minister Komunikacji wyda w terminie określonym w § 5 zarządzenie nakazujące stosowanie na PKP opłat karnych za reekspedycje gospodarczo nieuzasadnione, i określi tryb postępowania władz kolejowych w przypadkach reekspedycyj określonych w §§ 2 i 3.

§ 9. Odpisy zarządzeń, o których mowa w §§ 5 — 8 powinny być nadesłane do Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego — Departament Komunikacji i Łączności w terminie do dnia 1 listopada 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
w z. **Dr St. Jędrychowski**

w porozumieniu:
MINISTER KOMUNIKACJI **J. Rabanowski**

235.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO I MINISTRA FINANSÓW

z dnia 25 września 1950 r.

(znak CE6 01-46)

w sprawie wytycznych do Narodowego Planu Gospodarczego na r. 1951 w zakresie obniżenia kosztów własnych.

W wykonaniu p. 2 rozdziału IX uchwały Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1950 r. w sprawie wytycznych dla opracowania Narodowego Planu Gospodarczego na rok 1951 zarządza się, co następuje:

§ 1. W odniesieniu do poszczególnych gałęzi gospodarki narodowej ustala się wskaźniki obniżenia kosztów własnych, w wysokości określonej w załączniku do niniejszego zarządzenia. Wskaźniki te określają realne zadania w zakresie obniżenia kosztów własnych i abstrahują od zmian w kosztach, jakie nastąpią lub mogą nastąpić w r. 1951 na skutek: wyłączenia z kosztów wytwarzania pewnych ich elementów (j.np. kosztów utrzymania niektórych jednostek administracyjnych i kosztów akcji socjalnej) lub wprowadzenia innych (j.np. kosztów transportu wyrobów) oraz zmian cen i taryf.

§ 2. Sprecyzowane w niniejszym zarządzeniu zadania w zakresie obniżki kosztów własnych uwzględniają między innymi wpływ na koszty własne w r. 1951 zadań w zakresie osiągnięć technicznych, a w szczególności poprawy jakości produkcji oraz należytej konserwacji i napraw urządzeń.

§ 3. Wskaźniki ustalone w § 1 określają minimalne zadania w zakresie obniżenia kosztów własnych. Wskaźnikami tymi powinny się kierować resorty przy przyjmowaniu planów centralnych zarządów, jednostek równorzędnych i przedsiębiorstw bezpośrednio im podległych.

§ 4. W tych nielicznych przypadkach, w których podane wskaźniki dopuszczają możliwość wzrostu poszczególnych elementów kosztów jednostkowych, liczby tego wzrostu powinny być uważane za maksymalne.

§ 5. O ile realizacja zadań w zakresie obniżenia kosztów własnych nie będzie w poszczególnych przypadkach możliwa na bazie wskaźników ustalonych w wytycznych do planu, a w szczególności: wzrostu wydajności pracy, zmniejszenia zużycia materiałowego i innych — wskaźniki te powinny być poddane rewizji pod kątem widzenia uzyskania osiągnięć zapewniających wykonanie zadań w zakresie obniżenia kosztów własnych.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO **H. Minc**

MINISTER FINANSÓW **K. Dąbrowski**

1 załącznik.

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego PKPG z dnia 25 września 1950 r. znak CE6-01-46.

I. PRZEMYSŁ

WSKAŹNIKI OBNIŻENIA KOSZTÓW WŁASNYCH

Lp.	Przedsiębiorstwa podległe	Obniżenie jednostkowych kosztów własnych w r. 1951 w stosunku do ich poziomu w r. 1950 (w procentach)		
		Ogółem	Materiałowych	Osobowych
1	2	3	4	5
	Ministerstwu Górnictwa			
1	Przedsiębiorstwa Przemysłu Węglowego	— 4,8	+ 2,3	—11,0
2	Zakłady Budowy Maszyn Przemysłu Węglowego	— 8,2	— 6,4	— 6,4
3	CZP Naftowego	— 5,8	— 4,7	—12,8
4	Polski Monopol Solny	— 1.2	— 3,9	— 8,4
5	CZ Gazownictwa	— 7,9	— 0,3	—17,6
6	CZP Koksochemicznego	— 5.5	— 0,6	— 5.1
7	Zakłady Materiałów Budowlanych Przem. Węglowego	— 7,2	— 2,6	— 9,6
	Ministerstwu Przemysłu Ciężkiego			
1	CZP Hutniczego	— 1,0	— 0,8	— 1,9
2	CZP Metali Nieżelaznych	— 2,0	— 1,1	— 2,8
3	CZP Chemicznego	— 6,3	— 4,2	— 8,8
4	Zj. Taboru i Sprzętu Kolejowego	— 7,1	— 2,8	—13.5
5	CZP Motoryzacyjnego	— 8,6	— 5,5	—13,7
6	CZP Budowy Maszyn Ciężkich	— 9,2	— 7,4	—11,7
7	CZP Maszynowego	—11,4	— 6,4	—16,2
8	CZP Wyrobów Metalowych	— 6,5	— 3,4	—11,7
9	CZP Elektrotechnicznego	— 6.4	— 3,0	— 8,3
10	CZ Energetyki	— 4 9	— 7,2	— 6,3
	Ministerstwu Rolnictwa			
1	TOR (pion remontów i produkcji)	— 6,0		
	Ministerstwu Leśnictwa			
1	CZP Leśnego	— 6,3	— 2.1	— 6,3
	Ministerstwu Przemysłu Lekkiego			
1	CZP Bawełnianego	— 2,5	— 2,2	— 3,9
2	CZP Wełnianego	— 2,4	— 2,0	— 3.8
3	CZP Włókien Łykowych	— 2,3	— 2,3	— 1,0
4	Zj. Przem. Włókien Sztucznych	— 2.2	— 2,0	— 1,9
5	CZP Jedwabniczo - Galanteryjnego	— 3,0	— 1,0	— 5,1
6	CZP Dziewiarskiego	— 4.1	— 2,1	— 8.2
7	Zj. Przemysłu Art. i Tkanin Technicznych	— 4,0	— 4,1	— 2,8
8	CZP Odzieżowego	— 5,5	— 3,9	— 9,9
9	Zj. Przemysłu Filcowego	—10,2	—13,4	— 6,2
10	Zj. Przem. Guzikarsko - Galanteryjnego	— 7,6	—	—19,0
11	CZP Skórzanego	— 2,4	— 1,5	— 6,0

Lp.	Przedsiębiorstwa podległe	Obniżenie jednostkowych kosztów własnych w r. 1951 w stosunku do ich poziomu w r. 1950 (w procentach)		
		Ogółem	Materiałowych	Osobowych
1	2	3	4	5
12	CZP Papierniczego	— 2,8	— 2,8	— 1,8
13	CZP Drzewnego	— 7,6	— 6,0	—10,0
14	CZP Graficznego	— 2,7	— 4,2	— 1,0
15	CZP Gumowego i Tw. Sztucznych	— 3,7	— 4,4	— 2,0
16	CZP Mineralnego	— 5,5	— 1,7	— 6,5
17	CZP Materiałów Wiążących	— 3,3	— 1,6	— 4,2
18	CZP Szklarskiego i Ceramicznego	— 7.4	— 7,1	— 8,7
19	CZP Ceramiki Budowlanej	— 6,6	— 3,2	— 7,2
20	Państwowy Monopol Zapałczany	— 4,6	— 5,4	— 4,7
	Ministerstwu Przemysłu Rolnego i Spożywczego			
1	CZP Cukrowniczego	— 4,9	— 3,4	— 4,9
2	CZP Tłuszczowego	— 3,0	— 2,0	— 8,8
3	Zj. Przemysłu Kosmetycznego	— 3,2	— 2,0	— 9,7
4	Zj. Przemysłu Drożdżowego	— 8,0	— 7,0	—10,8
5	Zj. Przemysłu Cukierniczego	— 3,3	— 2,0	— 8,0
6	Zj. Przemysłu Ziemniaczanego	—10,0	—11,7	— 6,7
7	ZP Sur. Kaw. i Namiastek Spożywczych	— 2,0	— 1,2	— 6,1
8	Centrala Zielarska	— 3,0	— 2,8	— 1,4
9	Państwowy Monopol Spirytusowy	— 2,2	— 1,7	— 9,0
10	Polski Monopol Tytoniowy	— 4,9	— 4,6	— 8,0
11	CZP Fermentacyjnego	— 7,1	— 5,0	—16,0
	Ministerstwu Handlu Wewnętrznego			
1	CZP Mięsnego	— 7,3	— 7,4	— 5,5
II	**ROLNICTWO I LEŚNICTWO**			
	Ministerstwu Rolnictwa			
1	Państwowe Gospodarstwa Rolne	— 9,0	— 8,0	—10,0
	Ministerstwu Leśnictwa			
1	CZ Lasów Państwowych	— 6,8	+11,3	— 5,9
III	**KOMUNIKACJA I ŁĄCZNOŚĆ**			
	Ministerstwu Komunikacji			
1	Polskie Koleje Państwowe	— 3,0	— 4,2	— 4,3
2	Państwowa Komunikacja Samochodowa	— 6,0	— 5,9	— 3,1
	Ministerstwu Poczt i Telegrafów			
1	Polska Poczta Telegraf i Telefon	— 2,5	+ 5,3	— 2,6

236.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 30 września 1950 r.

(znak ZA4B-01a-29)

w sprawie wykonania punktu 5 uchwały Komitetu Ministrów do Spraw Kultury z dnia 1.VIII.1950 r. w sprawie stypendiów dla aspirantów studiujących w Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich.

W celu materialnego zabezpieczenia rodzin aspirantów naukowych studiujących w ZSRR, w wykonaniu punktu 5 uchwały Komitetu Ministrów do Spraw Kultury z dnia 1.VIII. 1950 r. w sprawie stypendiów dla aspirantów studiujących w Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, zarządza się, co następuje:

1. Aspirant naukowy studiujący w ZSRR, a nie posiadający w kraju rodziny na utrzymaniu, otrzymuje z zakładu pracy, w którym był zatrudniony bezpośrednio przed wyjazdem na studia, bezpłatny urlop na cały okres studiów.

2. Aspirant naukowy studiujący w ZSRR, a posiadający na swym wyłącznym utrzymaniu rodzinę (małżonka, zstępnych i wstępnych), uprawniony jest do otrzymywania 75% przeciętnego wynagrodzenia, obliczonego jak za czas urlopu, w przypadku zaś, gdy wynagrodzenie wynosi mniej niż 20.000 zł — pełnego wynagrodzenia.

3. Wynagrodzenie wymienione w punkcie 2 należy wypłacać ze środków zakładu pracy, w którym aspirant pracował przed wyjazdem na studia, na ręce upoważnionej przez niego osoby.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. **Dr St. Jędrychowski**

237.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO DEPARTAMENT PLANÓW REGIONALNYCH I LOKALIZACJI

z dnia 18 września 1950 r.

(znak RE6B-1-102)

w sprawie interpretacji przepisów Instrukcji nr 20 co do zakresu i trybu uzgadniania lokalizacji ogólnej i szczegółowej obiektów inwestycyjnych.

W związku z licznymi zapytaniami w sprawie interpretacji przepisów Instrukcji Nr 20 odnośnie zakresu i trybu uzgadniania lokalizacji ogólnej i szczegółowej obiektów inwestycyjnych — Departament Planów Regionalnych i Lokalizacji wyjaśnia, co następuje:

1. Zgodnie z § 227 pkt 2 Instrukcji Nr 20 oraz z § 13 — ustęp „Uwaga" Instrukcji Nr 21 — obowiązkowi uzgadniania lokalizacji ogólnej podlegają tylko te przebudowy lub rozbudowy obiektów inwestycyjnych włączanych do Narodowego Planu Gospodarczego na dany rok, w wyniku których zwiększa się zdolność produkcyjna lub użytkowa zakładu więcej niż o 100% w stosunku do dotychczasowej lub jeżeli wartość bilansowa majątku trwałego wzrośnie co najmniej o 50%. Wszelkie pozostałe przebudowy lub rozbudowy obiektów inwestycyjnych nie podlegają obowiązkowi uzgadniania lokalizacji ogólnej.

Obowiązkowi uzgadniania lokalizacji szczegółowej podlegają tylko te przebudowy i rozbudowy obiektów inwestycyjnych, włączonych do Narodowego Planu Gospodarczego na dany rok, których wykonanie związane jest ze zmianą sposobu użytkowania terenu. W przypadkach wątpliwych należy zasięgnąć opinii właściwej miejscowo wojewódzkiej komisji planowania gospodarczego. Ponadto w przypadkach, gdy zostanie stwierdzona konieczność zmiany sposobu użytkowania danego terenu na podstawie planu zagospodarowania przestrzennego, akceptowanego przez Ministerstwo Budownictwa, wojewódzka komisja planowania gospodarczego powiadomi zainteresowanych inwestorów o konieczności uzgodnienia lokalizacji szczegółowej wszelkich obiektów inwestycyjnych projektowanych na danym terenie. Wszelkie pozostałe przebudowy lub rozbudowy obiektów inwestycyjnych nie podlegają uzgadnianiu lokalizacji szczegółowej.

2. Jednocześnie Departament przypomina, że § 217 Instrukcji Nr 20 został zmieniony zarządzeniem Przewodniczącego PKPG z dnia 2 września 1950 r. i otrzymał następujące brzmienie:

„Władzami właściwymi do wyrażania zgody na projektowaną przez inwestora lokalizację ogólną są:
a) Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego (PKPG) — co do inwestycji grupy I,
b) wojewódzkie komisje planowania gospodarczego — co do inwestycji grupy II, planowanych centralnie i terenowo".

p. o. DYREKTORA DEPARTAMENTU **Inż. B. Malisz**

238.

PISMO OKÓLNE PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

DEPARTAMENT INWESTYCJI

z dnia 19 września 1950 r.

(znak INIC-02-34)

w sprawie zawierania przez inwestorów umów wstępnych z inspektoratami nadzoru na r. 1951.

Do czasu ostatecznego ustalenia sprawy nadzoru na budowach w myśl obowiązujących przepisów, nadzór na budowach powinien być wykonywany wyłącznie przez utworzone specjalnie w tym celu przedsiębiorstwa państwowe p.n. „Inspektorat Nadzoru Budowlanego" oraz przez Centralne Biuro Projektów Architektonicznych i Budowlanych (Zespoły Inspektorów Nadzoru przy oddziałach biura).

Inwestorzy, których wnioski inwestycyjne zostały wstępnie zatwierdzone w fazie brulionowej, powinni już obecnie przystąpić do zawierania umów wstępnych z przedsiębiorstwami wyżej wymienionymi o wykonywanie nadzoru nad budowami w r. 1951.

Wzór porozumienia wstępnego o przyjęcie do nadzorowania zleconych inwestycji z Planu Inwestycyjnego na r. 1951 załączony jest do niniejszego pisma okólnego.

Ponieważ Inspektoraty Nadzoru Budowlanego zostaną rozbudowane tylko do wysokości zawartych porozumień wstępnych — roboty, co do których nie zostaną zawarte wstępne umowy, nie zostaną później przyjęte do nadzorowania.

DYREKTOR DEPARTAMENTU **Dr K. Secomski**

Załącznik do pisma okólnego PKPG — Dep. Inwestycji znak INIC-02-34 z dnia 19 września 1950 r.

Porozumienie wstępne o przyjęcie do nadzorowania zleconych inwestycji z Planu Inwestycyjnego na rok 1951.

. . . .
(inwestor, nazwa i adres)

przekazuje „INSPEKTORATOWI NADZORU BUDOWLANEGO" w . . . . do nadzorowania w ramach PI na rok 1951 część . . . . Ministerstwa . . . . budowę . . . .
(nazwa Ministerstwa) (określenie inwestycji)

. . . .
(lokalizacja oraz krótka charakterystyka techn.)

Kredyt na powyższą budowę przyznany został w wysokości: zł. . . . . w PI 1951 r. w Cz. . . . . . Dz. . . . . R. . . . . § . . . . w ramach którego . . . . zawarł porozu-
(inwestor)
mienie wstępne o przyjęcie zlecenia na wykonanie:
robót budowlanych z . . . . . . na sumę zł . . . .
robót sanitarnych z . . . . . . na sumę zł . . . .
robót elektrycznych z . . . . . . na sumę zł . . . .

Dokumentacja techniczna zlecona została do wykonania . . . . i ma być dostarczona w ter-
(komu)
minach:
a) . . . . do dnia . . . . . .
b) . . . . do dnia . . . . . .
c) . . . . do dnia . . . . . .
d) . . . . do dnia . . . . . .
e) . . . . do dnia . . . . . .
f) . . . . do dnia . . . . . .

. . . . dnia 1950 r. . . . .
(podpis inwestora)

Inspektorat Nadzoru Budowlanego w . . . . przyjmuje nie przyjmuje wyżej wymienioną (ej) inwestycję (i) do realizacji w roku 1951.

. . . . dnia . . . . . 1950 r.

. . . .
(podpis)

Uwaga: Wzór dla Oddziałów CBPAiB, posiadających „Zespół Inspektorów Nadzoru“, identyczny z niniejszym ze zmianą nazwy.

239.

PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT ZATRUDNIENIA, PŁAC I NORM

z dnia 22 września 1950 r.

(znak ZA1A-21-8)

w sprawie norm wynagrodzeń za drugie lub dalsze wydania tłumaczeń książek gospodarczych i technicznych z języków obcych, w przypadku gdy prawo do poprzedniego wydania było zakupione przez inną instytucję lub przedsiębiorstwo wydawnicze.

1. W przypadku, gdy uspołecznione przedsiębiorstwo wydawnicze pragnie wydać kolejny nakład tłumaczenia książki gospodarczej lub technicznej, prawa zaś do poprzedniego nakładu były zakupione przez inną instytucję lub przedsiębiorstwo wydawnicze, tłumaczowi przysługuje prawo otrzymania jednorazowego wynagrodzenia w wysokości:

40% wynagrodzenia przewidzianego odpowiednimi normami wynagrodzeń, jeżeli projektowany nakład jest drugim,

25% wynagrodzenia przewidzianego odpowiednimi normami, jeżeli projektowany nakład jest trzecim lub dalszym.

2. Przez wypłatę wyżej wspomnianego jednorazowego wynagrodzenia, otrzymuje przedsiębiorstwo wydawnicze prawo do bezpłatnego wydawania dalszych nakładów.

3. Przez „odpowiednie normy wynagrodzeń“ rozumie się:

a) dla wydawnictw gospodarczych—normy wynagrodzeń ustalone zarządzeniem Przewodniczącego PKPG Nr 141 z dnia 12 maja 1950 r., znak ZA1A-50-2,

b) dla wydawnictw technicznych — normy wynagrodzeń ustalone Pismem Okólnym Nr 13, Dep. Techniki PKPG, z dnia 28 grudnia 1949 r.

4. Tłumacz, pobierający wynagrodzenie z tytułu pkt. 1 niniejszego pisma okólnego, powinien złożyć pisemne oświadczenie stwierdzające, że praw swoich do dalszych nakładów tłumaczenia nie zbył na rzecz żadnych przedsiębiorstw wydawniczych.

DYREKTOR GENERALNY **Cz. Chmielewski**

240.

PISMO OKÓLNE
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
DEPARTAMENT PLANÓW REGIONALNYCH I LOKALIZACJI

z dnia 2 października 1950 r.

(znak REIB-03-72)

w sprawie sporządzenia planu leśnictwa na 1951 r.

W związku z zapytaniami odnośnie sporządzenia planu lasów stanowiących własność b. związków samorządowych, Departament Planów Regionalnych i Lokalizacji w porozumieniu z Departamentem Rolnictwa i Leśnictwa wyjaśnia, co następuje:

Plany lasów, stanowiących własność b. związków samorządu terytorialnego, a nieprzejętych dotychczas przez właściwe organa państwowe, powinny być opracowane przez wydziały rolnictwa i leśnictwa prezydiów wojewódzkich rad narodowych.

Nie dotyczy to lasów mających znaczenie terenów zielonych dla miast objętych planami gospodarki komunalnej i mieszkaniowej, które sporządzają na szczeblu wojewódzkim wydziały gospodarki komunalnej i mieszkaniowej prezydiów wojewódzkich rad narodowych.

Sposób sporządzenia planu leśnictwa na rok 1951 reguluje instrukcja PKPG Nr 47. Instrukcja ta w dniach najbliższych dostarczona zostanie wszystkim zainteresowanym jednostkom planującym.

p. o. DYREKTORA DEPARTAMENTU **Inż. B. Malisz**

OBWIESZCZENIE
PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 16 września 1950 r.

o sprostowaniu błędu w zarządzeniu w sprawie wzoru umowy generalnej o dostawę towarów.

W zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 26 czerwca 1950 r. w sprawie wzoru umowy generalnej o dostawę towarów (Biuletyn PKPG nr 14, poz. 167) prostuje się następujący błąd:

W § 6 lit. a) wzoru umowy generalnej stanowiącym załącznik do zarządzenia w wierszu trzecim zamiast: „§ 4“ powinno być: „§ 3“.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
w z. **Dr St. Jędrychowski**

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 5.
Adres Administracji: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione, Warszawa, ul. Poznańska 15, tel. 7-36-46.

PRENUMERATA: kwartalna 540 zł, półroczna 1.080 zł, roczna 2.160 zł.
PRENUMERATĘ PRZYJMUJE: Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch“, Warszawa. ul. Srebrna 12. Konto PKO I-15809.
Cena numeru 60 zł.

Zam. 939 z dn. 25.IX.50 r. Nakład 15.000 egz. Ukończono w październiku 1950 r. Druk. „Prasa Demokratyczna“.
B-127981